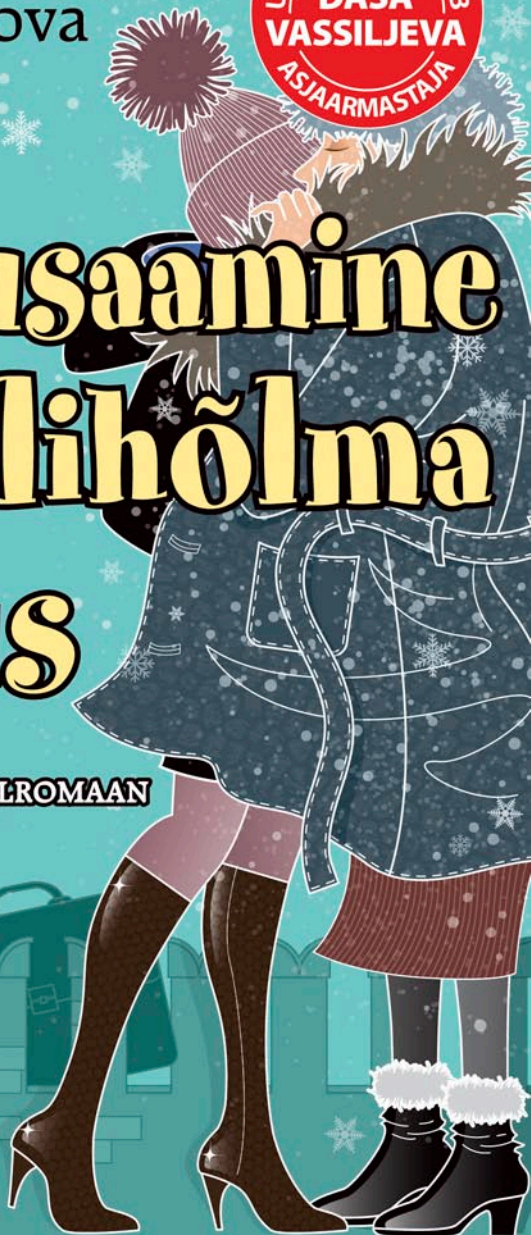

Darja Dontsova

UURIMISTOIMETAB
DAŠA
VASSILJEVA
ASJAARMATAJA

Kokkusaamine mantlihõlma varjus

IROONILINE KRIMINAALROMAAN

Дарья Донцова
Свидание под мантией
2016

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult
kirjastusele ERSEN.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud Kaie Lilleorg
Toimetanud Evi Laido
Korrektor Elle Liiva

© Донцова Д.А., 2016
All rights reserved.
© 2017 Kirjastus ERSEN

B12340717
ISBN 978-9949-82-158-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

1. PEATÜKK

Kui külaline, lai naeratus näol, ütleb pererahvale: „Teil on kena väike hubane korter“, siis peab ta pigem silmas seda, et ta on kutsutud kitsasse kuuti, mis on võimatuseni mööblit täis tuubitud.

Silmitsesin ereda meigiga piigat, kes seda oli lausunud, ja viipas in ettekandjale. Mõtlesin, et tuleks veel teed tellida, jutuajamine paistab pikaks venivat. Või oleks parem tellida kohvi?

„Mida teie soovite?“ küsis ettekandja.

Heitsin pilgu vestluskaaslasele.

„Veel üks late?“

„Olgu pealegi,“ nõustus too.

Kui tellimuse saanud ettekandja oli läinud, hüüdis mu laua-kaaslane teismelisele omase äkilisusega:

„Miks ta niimoodi lipitseb? „Mida teie soovite?“ Naeratab, teeb kummardusi. Kas tal pole vastik kõikide ees maas roomata?“

„See on tema töö,“ vastasin. „Restorani omanik käsib klientidele meele järele olla. Neiu näib olevat teie eakaaslane, võib-olla on ta tudeng ja vajab raha. Kliendid annavad lahkesti jootraha. Pealegi, Ksjuša, on inimesi, kellele meeldib teisi teenindada.“

„Orjapsüühika,“ turtsatas Ksjuša. „Ma ei mõista, kuidas saab taldrikutega edasi-tagasi joosta! Või veel hullem, olla toateenija! Üleeile kutsus Svetlana Samoilova kogu meie rühma enda juurde šašlõkiõhtule. Ma ju teadsin, et ta elu on puhtal kujul meelakkumine, aga et see nii vägev oleks! Ausõna, oleksin kadedusest ja tigidusest peaaegu et suure häälega nutma puhkenud, kui

nägin tohutut kolmekorruselist maja, suurte tubadega, Svetlana magamistuba, mis oli täis plüüslelusi, ja toateenijaid, kes ulatasid kummarduste saatel külalistele tubaseid jalanõusid. Mina, mõistagi, paistsin silma sellega, et vaatasin plätusid ja pörutasin: „Ma ei vaheta külla tulles kunagi jalanõusid!“ Ja mida tegi koduabiline? Arvate, et virutas mulle sussidega vastu pead? Manas näole põlgliku ilme ja surus läbi hammaste: „Toovad siia haledaid vaestemaja asukaid, kes pole mingit kasvatust saanud“? Või siis karjus: „Svetlana Mihhailovna, ma pesin just põrandad puhtaks, aga SEE kapriisitseb“? Te ei arvanudki ära! Teenija lendas minema nii kiiresti nagu kärbes, hetk hiljem oli tagasi niiske salvrätt peos, laskus mu ette põlvili ja enne kui jõudsin häältkiteha, hõõrus mu üldsegi mitte puhtad saapad igalt poolt puhtaks ning ütles siis sõbralikult: „Teil on õigus, oma jalatsitega on mugavam. Lihtsalt meie maja on soojaks köetud, seepärast toomegi külalistele tubased jalavarjud. Kui palav hakkab, öelge, ma toon teile kohe teised jalatsid!“ Kujutate ette! Teenija oli vist viiekümnene, aga tema roomab tudengiplika ees neljakäpukil. Kui olin pool tundi talvejalatsites vastu pidanud, olin ma tõesti higine. Samoilovite juures köeti nagu terraariumis, kuid rumal kangekaelsus ei lasknud mul jalatseid vahetada. Kesköö paiku tuli Svetlana ära saatma neid, kes ööks sinna ei jäänud: Katja Fominad, rühmavanem Miša Lukinit ja mind.

„Aitäh sulle!“ sädistas Katja Svetlanat emmates. „Ma pole kunagi nii vahval peol olnud!“

„Jah, täpselt nii,“ kinnitas tobuke Lukin. „Olen valmis iga nädalavahetus sulle külla tulema.“

„Mul on rõõm teid näha,“ ütles Samoilova naeratades, „kuid ma ei saa teid sageli külla kutsuda.“

Ma ei suutnud õelust tagasi hoida, küsisin: „Vaeste tuttavate vastuvõtt on üks kord aastas?“ Ja pidasin hinge kinni, oodates perenaise reaktsiooni. Ma nii väga tahtsin teda vihastada.

Svetlana naeratas ja ütles kurvalt:

„Mu ema kannatab joomahoogude all, praegu on ta kliinikus ravil, seepärast ongi majas nii vaikne. Kuid teisipäeval tuleb ta tagasi, siis algab tsirkus taas otsast peale. Ärge pange pahaks, semud, tema juuresolekul pole võimalik puhata, seepärast ma ootan, millal teda jälle joomahullus tabab ja ta narkoloogia-kliinikusse satub. Siis saan ma peoõhtu korraldada.“

„Kuidas sinu isa tema kummalistele vempudele reageerib?“ küsis Katja Fomina.

Svetlana kehtas õlgu. „Ma ei tea! Ta on ammu oma uue perekonnaga Londonisse asunud. Ehitas meile maja, maksab kõige eest, annab raha vastu vaidlemata, kuid suhelda ei taha. Kord helistasin talle ja kuulsin vastuseks: „Kallis tütreke, osta endale kõik, mida sa soovid, kuid ära kunagi mulle helista, lahenda kõik probleemid advokaadi kaudu.“

„Eks ta ole, sul pole vedanud!“ ütles Katja pead vangutades kaastundlikult.

Ma ei öelnud head aegagi, pugessin tohutusse maasturisse, mis pidi meid kolme kodudesse sõidutama. Paistis, et hoopis Katja on peast põrunud. „Pole vedanud!“ On ikka arusaam!

Samoilova elab kolmekorruselises majas, midagi endale ei keela, peab hulka teenijaid, ei muretse raha pärast ja sokutab veel joodikust emme kliinikusse. Katja on kretiin, ta pole elu näinud, ja kust pidi tema, õigete vanemate laps, teadma, missugused esivanemad võivad olla. See olen mina, kellel totaalselt pole vedanud.“

Mu vestluskaaslane kirtsutas nina ja jätkas:

„Mu papsike, Pjotr Sergejevitš Koroljov, on padujoodik, staažikas alkohoolik. Nüüd valetan, tänavale ta vedelema ei jää, tõmbab nina täis ja roomab koju. Võõrastega on ta viisakas isegi pärast kolmandat liitrit, kuid pere ringis meeldib talle sigatseda. Jääb mõistatuseks, kust isa võtab viinaraha, ta ei tööta ammu enam ja korterist on ta välja tassitud kõik, mis vähegi asjalik oli. Ta jõi end põhja pikkamööda, mu ema ütleb, et ta hakkas jooma

siis, kui perestroika algas, kuni sinnamaani olevat ta olnud korralik inimene. Ja selle tõenduseks teeb ema käega meie korterile ringi peale ning hüüab:

„Ilmaasjata sa isast lugu ei pea, kehvale spetsialistile riik elamispinda ei anna!“

Iga kord, kui ma seda kuulen, tahan haarata emmel õlgadest, raputada teda korralikult ja öelda:

„Sa vaata ümberringi! Tee silmad lahti! On ikka kena loss küll! Kaks tillukest tuba, üks neist läbikäidav, istevanniga vannituba on koos WCga, neljaruutmeetrises köögis pole külmiku jaoks ruumi. Külmik tuli paigutada koridori välisukse juurde ja nüüd, et saapaid jalast võtta, tuleb suruda end vannituppa ja istuda WC-potile. Nähtavasti oli riik nii väga isa teeneid hinnanud, et andis talle lahkesti koguni kakskümmend neli ruutmeetrit.

Kuid kardan, et emme ei mõista mind, nagu ta ei hinda ka oma süü suurust mehe joomarluses. Mis kuramuse pärast pole ta keelanud mehel juua? Miks ta peab nüüd alkohoolikut ülal?

Kord ma ei pidanud vastu ja ründasin teda küsimustega:

„Kas abielulahutused on keelatud? Miks me peame kannatama selles ruumikitsikuses koos idioodiga? Aja ta minema!“

Ema nagu ikka pilgutas silmi ja puhkes siis nutma.

„Tütreste, ei tohi nii julm olla! Isa on hea, ta armastab meid, ta on lihtsalt haigeks jäänud ja me peame teda aitama, ta mudamülkast välja tirima!“

„Eks tegutse siis,“ ütlesin vihaseks, „vii närukael tohtrite juurde, lase teda alkoholi vastu kodeerida, talle süste teha. Kui sa ainult nutad ja hädaldad, olukord ei muutu.“

Aga tema vastab:

„Inimest ei saa murda. Ta peab ise narkoloogi juurde minema. Me peame...“

Ma ei hakanud harjumispärast virinat kuulama ja läksin ära. Võib-olla ema võlgnebki Petkale midagi (kui ma vihaseks saan, nimetan ema Irinat ehk Irat mõttes Irkaks ja issikest Pjotrit

Petkaks), kuid imelik on see, et issikesele head soovides on ta minu ja mu õe sootuks unustanud. Olgu nii, las issikesel olla õigus muretult purjutada, kuid mina ja Lera tahame elada normaalselt, mitte piinelda piiritusest läbiimbunud topise seltsis! See on ebaõiglane!“

Ksjuša hingas pahinal välja ja hakkas ahnelt kohvi jooma.

Mina segasin lusikaga latet, millesse ma polnud suhkrut pannud. Oh, Dašake, paistab, et sul seisab ees raske nädal. Miks küll pidin ma nõustuma Tasja Malkinat aitama? Jaa, Maša on mind koledasse loosse mässinud.

Mu vestluskaaslane kargas ootamatult püsti ja sõnades: „Oi, ma pean kempsu minema,“ jooksis ukse poole, millel oli rosinaisaia kujutis.

Jäin põrnitsema pilte, mis kaunistasid kahte ust. Kas poleks lihtsam panna ustele sildid „M“ ja „N“? Miks peab kujutama peldiku uksele tont teab mida? Milliseid variante olen ma viimasel ajal näinud! Kuid see kohvik on ületanud kõik rekordid. Parempoolsel uksele on kujutatud võikukkel, vasakpoolsel sokk. Kui söögikoha omanikud peavad kõiki mehi sokkudeks, peaksid nad naiste kempsu uksele maalima kitse. Nii oleks loogiline! Mis see rosinasaiake siia puutub? Mis pistmist on sel naiste tualettruumiga? Daša, ole rahulik, sa lihtsalt oled tehtud rumaluse pärast enda peale vihane, seepärast pole sa millegagi rahul. Kohe selgitan teile, mis jamasse ma olen sattunud.

Mu tütrele Mašal on hea sõbranna Tasja Malkina. Maša on lapsepõlvest peale unistanud loomaarstiks saamisest, Tasja aga nägi esimeses klassis käies filmi psühholoogist, kes ravis hingepäästvate vestlustega inimestel kõrvõimalikke haigusi, ning otustas kindlalt, et temast saab samasugune spetsialist.

Paljud lapsed, kes on kümneaastasena kavatsenud lennata kosmosesse, leiutada vähivastase ravimi, dešifreerida iidsete kaljujooniste mõtet, istuvad täiskasvanuks saades mitmesugustes kontorites ja tõstavad haigutades pabereid ühest hunnikust teise.